O BAIE CALDĂ ÎN EGIPT

de A. Dumas

Băile sînt, după geamii, cele mai frumoase monumente ale cetăţilor orientale. Aceea-n care m-au dus pe mine era o zidire mare, de o arhitectură simplă şi plină de împodobiri ingenioase. Întîi intră cineva într-un vestibul care, şi-n dreapta şi-n stînga, are odăi unde-şi pun oamenii mantalele. În fund şi în faţa intrării este o uşă ce se închide singură. Cum intri pe această uşă te afli într-o atmosferă mai caldă decît aerul d-afară. Pînă te afli aice, poţi să te mai tragi înapoi de vei voi ; însă cum vei pune piciorul în vreuna din cămările d-alăturea, atunci să te aţii, că nu mai eşti al tău. Doi feciori pun mîna pe dumneata şi îndată te faci un lucru, o avere a aşezămîntului.

Aceasta v-o spui că mi s-a întîmplat mie : cum am intrat, doi ţapeni feciori băieşi puseseră mîna pe mine, mă desbrăcară de haine, pe urmă unul mă înfăşură într-o fotă de lînă de la brîu în jos, în vreme ce altul zicea că mă încalţă cu nişte picioroange uriaşe (galenţi), care pe loc mă făcură c-un picior mai nalt. Această încălţăminte popoiată nu numai că mă ţinea ca în butuci, căci nu puteam fugi, dar chiar şi să merg mă aducea în primejdie de a cădea, dacă acei doi robi ai mei pentru aceea vreme nu m-ar fi apucat, unul d-o parte şi altul de alta, de subţiori. Acum eram la mijloc în mînile lor, n-aveam ce face, trebuia să mă las unde m-or duce.

Trecurăm într-altă odaie, însă acolo, oricît aş fi vrut a mă împrotivi, n-aveam încotro ; aburii era aşa de deşi şi căldura atît de mare încît simţeam că mă înneacă, [î]mi venea să crăp. Crezui că vor fi greşit povăţuitorii mei şi vo[m] fi intrat în vrun cuptor. Voi să mă smucesc, dar ei se vede treaba că prevăzuseră una ca aceasta : căci nici îmbrăcămintea (caifetul), nici poziţia nu mă ierta ca să mă lupt ; aşa, mă declarai singur de învins. N-aveam nici un chip de luptă dreaptă. Adevărat că peste puţin singur mă mirai cînd văzui că simţ că cu cît sudoarea curgea în tot lungul trupului meu, cu atît [î]mi mai venea răsuflarea şi plămînii mi se mai întindea. Astfel trecurăm prin vreo patru cinci odăi, a cărora temperatură de ce mergea se mai înfierbînta aşa de treptat şi repede încît în sfîrşit începui a crede că cinci mii de ani omul nu şi-a nemerit elementul şi că adevărata lui preursire şi vocaţie este de a fi fiert sau fript. În sfîrşit intrarăm în adevărata baie. Acolo aburii era aşa de groşi încît la început nu putui să mai zăresc nimic, şi căldura era atît de nesuferită încît [î]mi venea să leşin. Închisei ochii şi mă lăsai să facă ce-or vrea cu mine. Băiaşii mă mai duseră cîţiva paşi, apoi [î]mi luară cingătoarea sau fota, [î]mi scoaseră din picioare gelengii şi mă întinseră, pe jumătate leşinat, pe strada ce se ardica în mijlocul odăii şi care semăna cu masa de marmură a unui amfiteatru.

Cu toate acestea şi acum, după cîteva minute, începui a mă deprinde cu aşa temperatură infernală. Începură a-mi mai veni simţirile şi vrui să-mi arunc ochii cu sfială împrejurul meu, începui să văz cam curat lucrurile din prijmă.

Cei doi gîzi ai mei semăna că m-au uitat deocamdată; îi vedeam că nu știa ce făcea în celalalt căpătîi al cămării aceleia și mă socotii că atunci e vremea s-o tulesc și să scap din mîinele lor.

Vrui să mă orientez încetul cu încetul, să văz cum și unde mă aflu, eram în mijlocul unei săli mari pătrate, încrustate pînă la o înălțime de om cu marmure de deosebite fețe. Niște cepuri deschise vărsa neîncetat, ca niște fîntîni, pe lespezi o apă fumegîndă ce se ducea în cele patru unghiuri ale sălii a se strînge în niște bazine asemenea cu niște cazane foarte mari, în surfața cărora vedeam mișcîndu-se niște capete rase ce își esprima fericirea ce simțea prin niște espresii de fizionomie din cele mai mocalite. Mă dusei cu mintea la cele ce vedeam și mai că uitasem să mă mai gîndesc și la băiașii mei, ca să văz ce fac. Ei se întoarseră la mine, ținînd unul un lighean sau copaie largă de lemn în care pusese și făcuse un clăbuc mare de sopon, iar cellalt cu un mototol de ață subțire, nu știu de ce vor fi fost. Deodată mi se păru că mii de ace [î]mi intră-n cap, prin ochi, prin nas și prin gură. Procletul de băiaș, ce-i dăduse dracul în gînd! să răstoarne peste mine și să mă înece cu acel clăbuc de sopon ce gătise! în vremea aceasta tovarășul lui mă ținea de subțiori și mă freca ca un turbat pe obraz, pe cap și pe piept. Usturime ca aceea n-am pățit de cînd sînt! Atîta mă înteți încît [î]mi dete toată puterea și energia deznădejdii; mi se păru bătaie de joc și nevrednic de un bărbat să mă las numai așa să mă frichinească și să mă puie în chingele fără să mă apăr; pe unul ți-l aruncai cît colo cu o izbitură de picior, pe celalalt ți-l răsturnai cu un pumn și, neavînd ce mai face să mă scap de soponul ce îmi da în ochi, pe nas și în gură, mă îndreptai către unul din acele patru bazine care mi se păru mai plin de oameni și mă aruncai înăuntru. Apa era așa de fiartă încît scosei un grozav țipet, mi se păru că eram azvîrlit în Tartar; mă apucai de vecinii mei, cari toți se mira ce am și de ce voi fi țipînd; mă împinsei pe umerii unuia și mă azvîrlii iar afară cu aceeași repegiune cu care și intrasem. Cu toate acestea tot nu scăpai teafăr: oricît de puțin șezusem înăuntru, trupul mi se făcuse roș ca racul.

Rămăsei așa afară puțin, ca mărmurit; și mă crezui că mă aflu în vreunul din acele vise grozave și aievea. Cum să nu crez astfel? Înainte-mi vedeam curat niște oameni cari pot zice că fierbeau în clocote și cari semăna că simt cea mai mare plăcere în această chinuire! Aceasta îmi amesteca toate ideile asupra plăcerii și durerii, căci ceea ce era durere pentru mine, pentru ei era plăcere, văzîndu-i bălăcind în apa în care eu mă opărisem. Așa îmi luai hotărîrea să nu mai crez simțirilor mele și să mă las cu binele a face orice vor voi cu mine, ca să văz unde o să iasă. Gîzii mei dar mă aflară cu desăvîrșire domolit cînd veniră iar la mine, și urmai după dînșii fără împrotivire către unul din acele patru bazine sau scăldători. Ajungînd la margine, ei îmi făcură semn să mă cobor. Ascultai, mă văzui într-o apă ce mi se păru că are 35 pînă la 40 grade. Aici mi se păru o căldură foarte temperată.

Din bazinul acesta trecui într-altul de o temperatură mai ardicată (mai caldă), însă tot de suferit. Șezui și aci cît și în cel de întîi, ca vreo trei minute. Pe urmă oamenii mei mă duseră la un al treilea, ce putea să fie cu 10 sau 12 grade mai cald decît cel d-al doilea. În sfîrșit, dintr-acesta mă duseră în cel d-al patrulea care era acela în care mă opărisem. Mă apropiam de dînsul cu cea mai mare groază și împrotivire, cu toate că hotărîsem să sufăr orice. Cu toate acestea începui să cerc mai întîi apa cu vîrful piciorului. Cu adevărat caldă mi se păru, dar nu așa cum am simțit-o întîi, cînd mă opărisem. Băgai un picior, pe urmă pe cellalalt, în sfîrșit tot trupul, și nu poate cineva să-și închipuiască cît rămăsei de uimit și în mirare că nu mai simț arsura cea dinainte. Văzui eu adică că celelalte bazine mă pregătise treptat ca să sufăr pe acesta. După cîteva minute mă obicinuisem de minune, încît nici nu mi se mai părea fierbinte, și cu toate acestea crez că poci răspunde pe capul meu că apa avea de la 60 pînă la 65 grade de căldură, atît numai, cînd ieșii îmi văzui pielea că se închisese și mai mult de roșală: din rumen mă făcusem stacojiu, pe urmă vișiniu.

Procleții mei mă luară și iar mă întinseră peste rănichi și mă înfășurară cu un șal alb la cap, apoi mă duseră îndărăpt iar prin salele prin care intrasem, cu grijă ca la fiecare schimbare de atmosferă să-mi puie o altă fotă și un alt turban. În sfîrșit sosii în camera cea dîntîi, unde-mi lăsasem hainele. Aici aflai un covor frumos și o pernă; îmi mai schimbară o dată fota și turbanul ca să mă înfășure într-un cearceaf foarte mare. Astfel mă culcară înfășat ca pe un prunc și mă lăsară singur singurel.

Simţeam atunci un fel de huzur, o fericire oarecare ce nu se poate tălmăci ; mă simţeam cu desăvîrşire fericit, însă într-o astfel de slăbiciune încît, cînd veniră iar la mine peste o jumătate de ceas, mă aflară tot în poziţia în care mă lăsaseră, atît nu puteam să mă mai mişc !

Acum veni altul, era un arap voinic şi vînos. Se apropie de patul meu ca un om ce are treabă cu mine. Mă cam temui cînd [î]l văzui că se apropie aşa ; păţisem biet destule şi mă temeam şi de altele ; însă eram aşa de slab încît nu-mi mai trecea prin gînd să mă mai scol. Mă apucă de mîna stîngă, şi mi-o trosni din toate închietorile, pe urmă mă apucă de mîna dreaptă şi iar mi-o trosni şi pe aceasta. Îmi lăsă mîinile şi se legă de picioare, de genunchi ; pe urmă, întocmai cum întoarce cineva aripele unui pui cînd îl pune în frigare, aşa îmi suci mîinile la spate şi făcu ca să-mi pîrîiască, trosnind, osul spinării. Acum văzui că nu mai e de glumă ! Aşa mă spăriai încît scosei un ţipăt, socotind că mi-au frînt mijlocul, gîndii că m-au lăsat schilav. Dar frămîntătorul meu, mulţumit de isprava sa, lăsă această lucrare şi se apucă de alta : începu să-mi strivească, să-mi frămînte braţele, picioarele, muşchii, rănichii, cu o îndemînare de minune. Aceasta ţinu ca un sfert de ceas şi apoi mă lăsă. Acum mă simţeam şi mai slab decît înainte ; pe urmă toate închieturile mă durea ; vrui să trag covorul ca să mă acopăr şi n-avui putere.

O altă slugă îmi aduse cafea, ciubuc şi dulceaţă ; pe urmă mă lăsă să mă îmbăt de miroase şi de fumul tutunului. Petrecui astfel, aromind, o jumătate de ceas între somn şi privighere, pierdut în nişte rătăcite meditaţii ale unei beţii dezmierdoase, cercînd un simţămînt de o fericire oarecare necunoscută, într-o adevărată nepăsare despre lucrurile lumei.

În sfîrşit iar intrară şi făcui semn că voi să ies. Mă îmbrăcară şi mă duseră în odaia din tindă, unde-mi aflai mantaua ; pe urmă plătii pentru baia aceasta ce ţinuse trei ceasuri, pentru băiaşi, pentru frămîntătorul ce m-a pisăgit, pentru bărbier, pentru ciubuc, cafea, miroase, într-un cuvînt pentru toate, plătii şaizeci de parale. Adică mai ieftin decît cu atît n-are cineva cum fierbe.